

РЕШЕНИЕ

№ 5615

гр. С., 04.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 19-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СИЛВИЯ П. Г.А

при участието на секретаря ВАЛЕРИЯ Н. ВАСИЛЕВА
като разглежда докладваното от СИЛВИЯ П. Г.А Административно
наказателно дело № 20231110203156 по описа за 2023 година

Настоящото производство е второ въззивно такова по реда на раздел V, чл.58д и сл. от ЗАНН и е образувано по подадена жалба от Г. И. Я. от гр. С. срещу наказателно постановление (НП) № СОА21-РД11-1175/05.05.2021 г. на зам. кмета на Столична община (СО), направление „Транспорт и градска мобилност“, с което му е наложено административно наказание на основание чл.178Д от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) глоба в размер на 200 (двеста лева) лв. за нарушение по чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП.

С жалбата се моли да бъде отменено наказателното постановление като незаконосъобразно и неоснователно, оспорва се да е извършено описаното нарушение.

За жалбоподателя редовно призован се явява упълномощен процесуален представител, който поддържа жалбата и по същество пледира за уважаването ѝ, като сочи, че са събрани достатъчно доказателства, от които е видно, че процесното НП е издадено изцяло незаконосъобразно, доколкото записаното в акта и НП констатирано нарушение на ул. „*****“ не може да бъде извършено на тази улица, знаци Д 21 и Т 17 не се намират на тази улица, в акта е посочено, че нарушението е извършено в 18:12 часа, а в НП около 08:12 ч., посочено било, че процесния автомобил е паркиран на ул. „*****“ към бул. „*****“, като от представения материал се установявало, че

същата е успоредна на бул. „*****“ и няма как да е паркирана по посока на движение към този булевард. Претендират се разноси, за което се представя списък.

За органа издал наказателното постановление, в съдебно заседание се явява процесуален представител, който оспорва жалбата и по същество пледира за потвърждаване на издаденото НП като правилно и законосъобразно, тъй като по делото са налице безспорно доказателства относно местоположението на персонално инвалидно място, GPS на свидетелката Н. й посочил, че е ул. „*****“, което било така, тъй като се касае за Т - образно кръстовище, но от всички писмени доказателства се установявало, че се касае за ул. „*****“, като предвид това не следвало НП да бъде отменено, а и същото, както и акта са издадени от компетентни органи и в кръга на компетентността им. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение в справедлив размер и се моли адвокатското възнаграждение за жалбоподателя да се присъди на минимума.

От фактическа страна, относимите към спора обстоятелства, се установяват от събраните писмени и гласни доказателства:

По силата на Заповед №ССД21-РД05-53/19.03.2021 г. е монтиран на 31.03.2021 г. пътен знак №Д21 и Т-17 за автомобил ***** до сградата на правоимащия З. П. Г., с настоящ адрес: ж. к. „*****“, бл.16, вх. Б, с право на безплатно и денонощно паркиране в срок до 01.11.2023 г. Като административния адрес на монтираните табели е в гр. С., ул. „*****“. Съгласно схема е посочено, че на гърба на знак Д 21 следва да се залепи номера на заповедта на кмета на СО. Като изработката на схемата е с поставена дата 21.03.2021 г. и посочен адрес: ж. к. „*****“, бл.16, вх. Б. Съгласно заявка №332 за поставяне на персонално инвалидно паркомясто от 30.03.2021 г. следва да се монтира по схема – нов знак, монтаж на вертикално знаково стопанство и залепване на стикер, включително и стикер със Заповед №ССД21-РД05-53/19.03.2021 г. на кмета на СО и полагане на хоризонтална маркировка с посочена дата 31.03.2021 г.

Съгласно писмо на директор дирекция „УАТ“ при СО от 28.06.2023 г. пътен знак Д21 и 2 бр. Т17 за автомобил с рег. №***** е монтиран на 31.03.2021 г. на ул. „*****“ в близост до бл.16, тъй като на ул. „*****“ е забранен престоят и паркирането.

На 02.04.2021 г. служителя на сектор „Общинска полиция“ на СДВР, отдел „Паркиране“ свидетелката Е. Н. е получила от ЦГМ сигнал за неправилно паркиране в гр. С., ж. к. „*****“ и в 18:12 часа е разпоредила принудително преместване на МПС с ДК № *****. В докладната записка, изготвена от Н. е посочено, че автомобила е бил паркиран на ул. „*****“ №16 към бул. „*****“ на място за хора с трайни увреждания. Същата в показанията си сочи, че знакът е поставен на ул. „*****“ по посока на движението от дясната страна. Служителите на Център за градска мобилност, които са осъществили репатрирането на установения автомобил били свидетелите П. Г., който бил шофьор и И. М.. Същите при предявяване на схемата, приложена от СО потвърждават, че пътен знак №Д21 и Т-17 за автомобил ***** е поставен в гр. С., ул. „*****“.

От приложените от СО схеми за мястото, където е предвидено да бъде поставен пътен знак №Д21 и Т-17 за автомобил ***** се установява, че това е в гр. С., ул. „*****“ до бл.16.

Съставен бил на 02.04.2021 г. в Общинска полиция акт за установяване на административно нарушение (АУАН) на жалбоподателя от свидетеля М. Я., в присъствието на свидетел, който е присъствал при съставянето му, за това, че на 02.04.2021 г. около 18:12 часа в гр. С. на ул. „*****“ №16 към бул. „*****“ (срещу движението) на персонално място за паркиране на хора с увреждания, обозначено с пътен знак Д21 и допълнителна табела Т17 паркирал лек автомобил „*****“, черен на цвят, с рег. № *****. Посочена е като правна квалификация на деянието чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП. Същият е връчен на жалбоподателя на 02.04.2021 г., т.е. на датата на съставянето му, като с него е иззет к. т. Жалбоподателят е възразил в акта, че колата не е била на улица *****. Направени са фотоснимки при репатрирането.

Съставеният АУАН на жалбоподателя е от оправомощеното въз основа на т.І от Заповед №СОА19-РД09-11/04.01.2019 г. на кмета на Столична община (СО) длъжностно лице М. С. Я. - ст. полицай при сектор „Общинска полиция“ - С..

Въз основа на съставения АУАН е издадено атакуваното наказателно постановление от съответното длъжностно лице, упълномощен въз основа на Заповед №СОА20-РД09-1060/13.01.2020 г. на кмета на СО – К. Д. К. – зам.-кмет на СО, направление „Транспорт и градска мобилност“.

Съдът е взел предвид и кредитира писмените доказателства по делото, в частта, в която същите са непротиворечиви относно мястото, на което е поставен пътен знак №Д21 и допълнителна табела Т-17 за автомобил *****, включително заповеди за компетентност, както и показанията на свидетелите Я., Н., Г. и М.. По отношение на гласните доказателства следва да се посочи, че същите са изключително лаконични и бегли, като липсват детайли относно установеното.

Жалбата е **допустима**, като подадена в законния седемдневен срок, който е важал /видно от разписката за получен препис от наказателното постановление на 12.05.2021 г. и депозиране на жалба чрез наказващия орган на 19.05.2021 г./ и от надлежно легитимирано лице, имащо правен интерес от обжалване, като разгледана по същество същата се явява **основателна**, поради следното:

От събраните по делото писмени и гласни доказателства не се установи по един несъмнен и категоричен начин, че жалбоподателят е осъществила нарушението, визирано в АУАН и в издаденото въз основа на него наказателно постановление по чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП.

За да е налице нарушение по визирания текст следва да е осъществено паркиране или престой на МПС на място, определено за хора с трайни увреждания.

На първо място не е налице установеност на авторството на деянието, а именно, че е осъществено от жалбоподателя. Като както от писмените доказателства, приложени по административно-наказателната преписка, така и от гласните такива не може да се направи извод, че жалбоподателят е лицето, което е извършило паркирането на автомобила. Актосъставителят не излага показания в насока, че жалбоподателят е паркирала автомобила, нито такива данни се съдържат в показанията на изготвилата разпореждането за репатриране с докладна записка свидетелка Н.. Като при съставянето на АУАН на жалбоподателя не е предоставена възможност да декларира кое е лицето, което е управлявало, респективно паркирало на процесната дата и място МПС-то, което е негова собственост. Не може да се презумира, че същият е осъществил деянието само въз основа на факта, че е собственик на МПС-то. Предвид което и въз основа на събраните по делото доказателства, които се кредитират остана неустановено авторството на деянието да е

осъществено от жалбоподателя. Както и не се установи кое лице е паркирало.

Ето защо не се доказва, че конкретно жалбоподателя е осъществил описаното в АУАН и в наказателното постановление нарушение по чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП.

На следващо място по делото се установи, че на 02.04.2021 г. около 18:12 часа в гр. С., ж. к. „*****“, ул. „*****“ до блок 16, вх. Б, паркирания в нарушение на поставен пътен знак „Д-21“, без пътна маркировка на същото, с поставена допълнителна табела Т-17 за автомобил *****, е бил лек автомобил „*****“, черен на цвят, с рег. № *****, който е собственост на жалбоподателя. Не се установи, че пътен знак „Д-21“, с поставена допълнителна табела Т-17 за автомобил ***** е бил поставен на ул. „*****“ №16 и че процесния автомобил е бил паркиран в нарушение на чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП на ул. „*****“ №16, на която улица е забранен престоя и паркирането. Също така не се установи, че пътен знак „Д-21“, с поставена допълнителна табела Т-17 за автомобил ***** е бил поставен на Т – образното кръстовище, което се образува между ул. „*****“ и ул. „*****“, тъй като това би било в нарушение на ЗДвП и ППЗДвП, доколкото не може да се паркират МПС-та на самото кръстовище и това би било в нарушение с правилата, касаещи паркирането на МПС-та, а именно чл.98, ал.1, т.6 от ЗДвП: „Престоят и паркирането са забранени:...т.6. на кръстовище и на по-малко от 5 метра от тях“ и чл.101, ал.1, т.6 от ППЗДвП: „Спирането за престой и паркирането са забранени:...6. на кръстовища и на по-малко от 5 м от тях“. Ето защо няма как да се издаде заповед и съответно постави пътен знак „Д-21“ на Т-образно кръстовище.

При наличие на възражение, вписано от жалбоподателя в АУАН, че не е паркирал на улица ***** в съответствие с нормите на чл.52, ал.4 от ЗАНН и в съответствие с правомощията си административнонаказващия орган е могъл да извърши проверка по фактите и установи къде е бил поставен пътен знак „Д-21“, още повече че в СО се съхраняват и съответните документи: заповед, разпореждане и т.н., установяващи мястото му, където е разпоредено да бъде монтиран и където е бил монтиран. Доколкото е negliжирал тези свои задължения, както и задълженията си актосъставителя (улицата се намира в населено място, поради което има наименование и съответно поставен от общинските власти надпис за това наименование, поради което е несериозно

твърдението на свидетелката Н., че се е ръководили от GPS координати при установяване на съответното място на нарушението), като същият не е извършил проверка по предоставените му писмени материали, тъй като в докладната записка на Н. не е изписано на схемата, изготвена върху нея названието на улицата и посоката, в която е ориентирано МПС-то, което се твърди, че е паркирано в нарушение на чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП.

В случая в хода на административнонаказателното производство е нарушена и разпоредбата на чл.40, ал.3 от ЗАНН, тъй като видно от отбелязването АУАН е съставен в присъствието само на един свидетел, който не е очевидец на административното нарушение. В разпита си актосъставителят твърди, че е съставил акта въз основа на докладната записка, но същата не е вписана в акта като доказателство, а и тя няма белезите на официален документ по смисъла на чл.93, т.5 от НК, тъй като съставителят на докладната записка е полицейски орган и няма качеството на длъжностно лице по смисъла на чл.93, т.1, б. „а“ и б. „б“ от НК, нито е представител на обществеността, а е полицейски служител. Предвид което актосъставителят е следвало да състави АУАН в присъствието или на очевидец или на двама други свидетели, а не на един, както е сторил.

Не на последно място в хода на административнонаказателната процедура е допуснато процесуално нарушение от вида на неотстранимите такива от решаващия съд, касаещи разминаване в посоченото време на твърдяното административно нарушение. За първи път в атакуваното НП се твърди, че то е осъществено в 08:12 часа, а не както е посочено в АУАН в 18:12 часа, без да се сочи въз основа на какви допълнително събрани доказателства е извършена тази промяна относно основен темпорален реквизит.

Докато разпоредбата на чл. 53, ал. 2 ЗАНН дава възможност на административнонаказващия орган да издаде НП, макар в акта за установяване на административно нарушение да е допусната нередовност, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина, то това положение не се отнася до издаването на НП, при което административнонаказващият орган следва да спазва всички изисквания на нормите на ЗАНН, включително и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, като неспазването на това изискване води до

незаконосъобразност на НП и същото следва да бъде отменено само на това процесуално основание.

Предвид неустановеност на признаците от обективна и субективна страна на нарушение по чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП, включително относно място и време на осъществяването му, както и констатирани процесуални нарушения, касаещо разминаване във времето на осъществяване на посоченото нарушение и такива при съставянето на акта, съдът намира, че наказателното постановление следва да бъде отменено изцяло като незаконосъобразно.

С оглед изхода на производството, а именно отмяна на процесното НП, претенцията на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноски се явява основателна. Като съобрази разпоредбата на чл.18, ал.2 от Наредба №1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, във връзка с чл.7, ал.2, т.1, при интерес при интерес до 1000 лв. - 400 лв., съдът прие, че адвокатското възнаграждение, заплатено на адв. М. в размер на 350 лв. се явява в границите, определени в Наредбата и нейния размер не е прекомерен, поради което следва да се възложат заплатените от жалбоподателя разноски в посочения размер за процесуалното представителство пред въззивната инстанция по делото, още повече, че в случая независимо от възражение на процесуалния представител на въззиваемата страна за прекомерност, същите са под минималния размер.

Воден от горното и на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло наказателно постановление № СОА21-РД11-1175/05.05.2021 г. на зам. кмета на СО, направление „Транспорт и градска мобилност“, като незаконосъобразно.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ОБЩИНА, със седалище и адрес: гр. С., ул. „*****“ №33, с ЕИК 000696327 да заплати на жалбоподателя Г. И. Я., с ЕГН *****, с адрес гр. С., ж. к. „*****“, бл.4, вх. „Б“, ет.3, ап.44, за разноски по делото, а именно адвокатско възнаграждение в размер на 350 (триста и петдесет лева) лв.

Решението на основание чл.63в от ЗАНН подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - С. град на основанията предвидени в

НПК по реда на глава XII от АПК в 14-дневен срок от съобщаването на страните, че е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____